

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: **ITAB Shop Concept CZ, a. s.**
sídlem Chrudichromská 2364/19, Boskovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2017, č. j. 18820/17/5100-41453-711400

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 4. 2017, č. j. 18820/17/5100-41453-711400, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o posouzení oprávněnosti nároku žalobkyně na přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj žalobkyni dne 14. 7. 2016 sdělil, že v důsledku zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství týkající se daňové povinnosti za roky 2007 a 2008 rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 30 Af 122/2013-73 a č. j. 30 Af 124/2013-67, jí vznikl přeplatek z titulu zrušení dodatečných platebních výměrů v částce 8 764 144 Kč a z titulu uhrazených platebních výměrů za úrok v souvislosti s těmito rozhodnutími v částce 4 365 580 Kč; uvedené částky byly žalobkyni vráceny.
3. Proti tomuto sdělení podala žalobkyně dne 27. 7. 2016 námitku podle § 159 ve spojení s § 254 odst. 5 daňového řádu, prostřednictvím které se domáhala přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně také za zdaňovací období roků 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014. Předmětnou námitku správce daně rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, č. j. 3982910/16/3007-50524-709553, zamítl.
4. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně o námitce potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh dosavadního řízení před správními orgány a soudy, podrobně popsala skutkový stav a namítla, že žalovaný nesprávně posoudil naplnění podmínek vyplývajících z § 254 daňového řádu pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. V daném případě existuje rozhodnutí o stanovení daně zrušené pro nezákonnost a lze také konstatovat, že k úhradám částek došlo na základě nebo v souvislosti se zrušenými rozhodnutími.
6. První podmínka byla naplněna rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 30 Af 122/2013-71 a č. j. 30 Af 124/2013-67, kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného o odvolání a následně žalovaný zrušil dodatečné platební výměry správce daně ze dne 11. 12. 2012, č. j. 125570/12/284922705185 a č. j. 125571/12/284922705185.
7. Druhá podmínka byla naplněna úhradami daně za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014. Žalobkyně po vydání dodatečných platebních výměrů nemohla uplatňovat daňové ztráty z období let 2007 a 2008 a musela uhradit za výše uvedená zdaňovací období daň v celkové výši 16 870 718 Kč, penále v celkové výši 206 040 Kč a úrok z prodlení v celkové výši 2 804 209 Kč. Pokud by správce daně v rámci kontroly z let 2007 a 2008 nepostupoval nezákonně a nevydal zrušené dodatečné platební výměry, žalobkyně by nemusela platit dodatečnou daň, úroky z prodlení ani penále. Rovněž by za rok 2013 a 2014 mohla uplatnit slevu na dani ve správné výši. Tyto částky proto zjevně souvisí se zrušenými dodatečnými platebními výměry.
8. Výklad žalovaného, podle kterého je nutné § 254 daňového řádu vkládat restriktivně, je v rozporu s gramatickým výkladem. Ustanovení § 254 daňového řádu neobsahuje podmínku, aby částka uhrazená daňovým subjektem v souvislosti se zrušeným nezákonným rozhodnutím byla uhrazena v témže daňovém řízení.

9. Závěr žalovaného je v rozporu rovněž s teleologickým výkladem, neboť smyslem § 254 daňového řádu je kompenzovat majetkovou újmu daňového subjektu způsobenou tím, že v důsledku pochybení správce daně nemohl po určitou dobu užívat své peněžní prostředky. V projednávaném případě žalobkyně v důsledku pochybení správce daně musela uhradit vyšší než zákonné částky daně, za což jí v souladu s § 254 daňového řádu přísluší kompenzace.
10. Odkaz žalovaného na možnost domáhat se náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, je nepřipadný, neboť podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu byly splněny.
11. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nadále trvá na svém závěru, že u žalobkyně nebyly naplněny podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu. V daném případě se jednalo o daňová řízení odlišná od dílčích řízení doměřovacích na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2007 a 2008, která vyústila ve vydání posléze zrušených dodatečných platebních výměrů. Dílčí řízení doměřovací na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 byla zahájena na základě podání žalobkyně, přičemž rozhodnutí o stanovení daně za tato zdaňovací období nikdy nebyla změněna či zrušena pro nezákonnost, ani nebyla prohlášena za nicotná.
13. Všechna rozhodnutí o stanovení daně z příjmů právnických osob žalobkyně za předmětná zdaňovací období je nutné s ohledem na princip presumpce správnosti považovat za správná a zákonná, neboť příslušný orgán zákonem předvídanou formou neprohlásil tato rozhodnutí za nezákonná ani nepřistoupil k jejich změně nebo zrušení.
14. Slovní spojení „*v souvislosti s tímto rozhodnutím*“, které užívá § 254 odst. 1 daňového řádu, je třeba vykládat restriktivně. Naplnění této podmínky je tak možné spatřovat pouze v případě přímé souvislosti zrušeného, změněného nebo nicotného rozhodnutí a provedené platby.
15. Žalobkyni mohla vzniknout v důsledku postupu správce daně škoda, avšak institut úroku z neoprávněného jednání správce daně není určen k řešení nápravy všech možných nežádoucích situací. Nejedná se o obecnou úpravu odškodnění daňových subjektů v případě neoprávněného jednání správce daně. Žalobkyně má možnost uplatnit nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb.
16. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti

(*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.

18. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
19. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
20. Stěžejní otázkou v projednávané věci je posouzení, zda byly naplněny podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu žalobkyni.
21. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu platí, že *„[d]ojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.“*
22. Uvedené ustanovení přiznává daňovému subjektu, vůči němuž bylo správcem daně vydáno rozhodnutí v nalézacím řízení, které bylo později zrušeno pro nezákonnost či nesprávný úřední postup nebo prohlášeno za nicotné, nárok na tzv. úrok z nesprávně stanovené daně. Tento institut byl zaveden z důvodu předcházení komplikovaným řízením o náhradu škody, přičemž způsobenou majetkovou újmu by daňovému subjektu měla pokrýt právě výše předmětného úroku.
23. V případech, kdy daňový subjekt na základě chybného autoritativního rozhodnutí vydaného z úřední povinnosti uhradí částku převyšující jeho daňovou povinnost, je na místě mu kompenzovat to, že po určitou dobu nemohl disponovat finančními prostředky v důsledku nezákonného rozhodnutí, jehož vady sám nezpůsobil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 347/2016-59). Nejedná se přitom o sankcionování státu za nezákonné jednání (pochybení), ale adresátu nezákonného rozhodnutí má úrok kompenzovat nemožnost nakládat po určitou dobu s jeho finančními prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016-39, publ. pod č. 3485/2016 Sb. NSS).
24. Smyslem tohoto úroku tak je kompenzace vzniklé majetkové újmy daňového subjektu, neboli *„satisfakce osobám, které byly z titulu nezákonných rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu povinny uhradit finanční částky, které by jinak, nebýt nezákonného rozhodnutí, hradit nemusely“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014-53, publ. pod č. 3260/2015 Sb. NSS). Takto vymezený smysl právní úpravy obsažené v § 254 daňového řádu nejenže výslovně plyne z důvodové zprávy k danému ustanovení, ale lze jej dovodit i přímo z textu zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 3 As 113/2014-47, publ. pod č. 3399/2016 Sb. NSS).
25. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
26. Žalobkyně vykazala v daňových přiznáních k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 daňovou ztrátu ve výši 11 519 861 Kč a za zdaňovací období roku 2008 daňovou ztrátu ve výši 19 566 466 Kč.

27. Daňová povinnost žalobkyně za roky 2007 a 2008 byla předmětem daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob, v rámci které správce daně dodatečnými platebními výměry ze dne 11. 12. 2012, č. j. 125570/12/284922705185 a č. j. 125571/12/284922705185 doměřil žalobkyni daň ve výši 4 377 120 Kč, resp. 1 631 070 Kč. Doměřením daně došlo ke zrušení daňových ztrát za zdaňovací období 2007 a 2008.
28. V návaznosti na zrušení daňových ztrát za roky 2007 a 2008, které si žalobkyně uplatnila jako položku snižující základ daně ve zdaňovacích obdobích 2009, 2010 a 2011, správce daně doměřil žalobkyni za zdaňovací období roku 2009 daň z příjmů právnických osob ve výši 1 733 050 Kč včetně příslušenství, kterou žalobkyně uhradila. Následně dne 18. 12. 2013 správce daně vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového tvrzení za zdaňovací období let 2010 a 2011 z důvodu, že daňová ztráta byla zrušena (č. l. A21, A22 správního spisu). Žalobkyně výzvám správce daně vyhověla, proto jí byla daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2010 a 2011 vyměřena souladu s těmito dodatečnými daňovými přiznáními. Předmětnou daň včetně příslušenství žalobkyně po jejím doměření rovněž uhradila.
29. Dodatečné platební výměry ze dne 11. 12. 2012, proti kterým podala žalobkyně odvolání, žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 11. 10. 2013, č. j. 23997/13/5000-14201-706481 a ze dne 18. 10. 2013, č. j. 4002/13/5000-14201-706481. Obě rozhodnutí žalovaného následně zrušil Krajský soud v Brně rozsudky ze dne 17. 12. 2015, č. j. 30 Af 122/2013-71 a č. j. 30 Af 124/2013-67. V návaznosti na tyto rozsudky žalovaný zrušil oba dodatečné platební výměry, čímž žalobkyni vznikl přeplatek na dani ve výši 13 129 724 Kč.
30. Dne 26. 2. 2016 podala žalobkyně dodatečná daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014, v nichž uplatnila daňové ztráty podle původně tvrzené daňové povinnosti a současně uplatnila slevu na dani z titulu investiční pobídky. Správce daně po postupech k odstranění pochybností snížil žalobkyni na základě dodatečných daňových přiznání daň za období 2009 o 1 030 000 Kč, za období 2010 o 3 029 170 Kč, za období 2011 o 5 501 566 Kč, za období 2013 o 3 627 055 Kč a za období 2014 o 3 699 721 Kč.
31. Sdělením ze dne 14. 7. 2016, č. j. 3210345/16/3007-50524-709553, správce daně přiznal žalobkyni úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu z částek uhrazených za zdaňovací období 2007 a 2008.
32. Dne 27. 7. 2016 podala žalobkyně proti výše uvedenému sdělení správce daně námitku podle § 159 ve spojení s § 254 odst. 5 daňového řádu, prostřednictvím které se domáhala přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně také u zdaňovacích období roků 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014. Správce daně námitku zamítl. Žalovaný jeho postup potvrdil a v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v případě zdaňovacích období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 jde o zcela jiná daňová řízení, jež vyústila v rozhodnutí o stanovení daně odlišných od zrušených dodatečných platebních výměrů, přičemž tato rozhodnutí nikdy nebyla zrušena či změněna pro nezákonnost. Dle žalovaného je slovní spojení „*v souvislosti s tímto rozhodnutím*“ užívané v § 254 odst. 1 daňového řádu nutné vykládat restriktivně. Naplnění této podmínky lze spatřovat pouze v případě přímé souvislosti zrušeného, změněného nebo nicotného rozhodnutí a provedení platby.
33. Z ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně je třeba současně splnit dvě podmínky. První podmínkou je existence rozhodnutí o stanovení daně, které bylo zrušeno, změněno či

prohlášeno za nicotné, a to buď pro nezákonnost, nebo z důvodu nesprávného úředního postupu, popřípadě z obou důvodů současně. Druhou nezbytnou podmínkou je, že na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s ním daňový subjekt uhradil peněžitou částku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 Afs 42/2017-30).

34. První podmínku považuje soud v daném případě za splněnou. Dodatečné platební výměry ze dne 11. 12. 2012, č. j. 125570/12/284922705185 a č. j. 125571/12/284922705185, týkající se daně z příjmů právnických osob doměřené žalobkyni za zdaňovací období 2007 a 2008, byly rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015 zrušeny pro nezákonnost.
35. Také druhá podmínka byla podle soudu naplněna. Výše daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 byla podstatným způsobem ovlivněna možností žalobkyně uplatnit daňovou ztrátu a související slevy na dani na základě výsledků daňových řízení za zdaňovací období let 2007 a 2008.
36. V důsledku dodatečných platebních výměrů ze dne 11. 12. 2012 byla žalobkyni správcem daně zrušena daňová ztráta za zdaňovací období 2007 a 2008, proto si ji žalobkyně nemohla uplatnit v následujících zdaňovacích obdobích 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 jako položku odečitatelnou od základu daně. Tato skutečnost jasně vyplývá také z výzev správce daně k podání dodatečného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3828777/13/3007-05302-705185 a č. j. 3829588/13/3007-05302-705185, (viz č. l. A21 a A22 správního spisu). V nich správce daně uvedl, že daňová ztráta za roky 2007 a 2008 dodatečně vyměřená na základě dodatečného přiznání byla zrušena, a tak vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání.
37. Ke zrušení daňové ztráty došlo doměřením daně dodatečnými platebními výměry ze dne 11. 12. 2012, které následně žalovaný v návaznosti na zrušující rozsudky soudu zrušil pro jejich nezákonnost. Je tak zřejmé, že výše daně uhrazená žalobkyní za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 byla přímo ovlivněna, resp. přímo souvisela s postupem správce daně při doměřování daně za roky 2007 a 2008, který byl shledán nezákonným.
38. Jak správně uvedla žalobkyně, souvislost je vzájemný vztah věcí či jevů (jejich provázanost). V projednávaném případě existuje přímá souvislost mezi zrušenými dodatečnými platebními výměry ze dne 11. 12. 2012 týkající se daňové povinnosti žalobkyně za roky 2007 a 2008 a její daňovou povinností v letech 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014, neboť v těchto letech si žalobkyně uplatňovala daňovou ztrátu jako odečitatelnou položku od základu daně. Pokud by totiž správce daně uznal žalobkyni daňovou ztrátu za roky 2007 a 2008, kterou si uplatnila ve svých daňových přiznáních, žalobkyně by nemusela podávat dodatečné daňové tvrzení za roky 2010 a 2011 a i v následujících letech (2013 a 2014) by si od základu daně odečetla daňovou ztrátu ve výši, kterou původně deklarovala. Nemusela by hradit za tato zdaňovací období dodatečně doměřenou daň ani úroky z prodlení.
39. Soud je přesvědčen, že výše daně uhrazená žalobkyní za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 přímo souvisí s nezákonnými rozhodnutími správce daně, jimiž jsou později zrušené dodatečné platební výměry ze dne 11. 12. 2012. V tomto ohledu není rozhodné, jak tvrdí žalovaný, že se jedná o zcela jiná daňová řízení, než v jakých došlo ke zrušení rozhodnutí správce daně. Podstatné je, že v souvislosti s těmito dodatečnými platebními výměry žalobkyně uhradila peněžitou částku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016-39, podmínkou pro aplikaci § 254 odst. 1 daňového řádu je, že ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí, na

základě kterého došlo k úhradě finančních prostředků do státního rozpočtu, musí dojít v důsledku pochybení správce daně. V projednávaném případě k pochybení správce daně při doměřování daně z příjmů právnických osob žalobkyni za roky 2007 a 2008 došlo, přičemž toto pochybení se přímo promítlo i do jiných daňových řízení, ve kterých si žalobkyně nemohla uplatnit jako odčitatelnou položku daňovou ztrátu vzniklou v letech 2007 a 2008, jak původně deklarovala. V důsledku dodatečných platebních výměrů ze dne 11. 12. 2012 tak žalobkyně v těchto souvisejících řízeních byla povinna uhradit vyšší daň, než kterou by uhradila v případě, že by k pochybení správce daně nedošlo.

40. Žalovaný uváděl, že druhou podmínku § 254 odst. 1 daňového řádu je třeba vykládat restriktivně. Restriktivním výkladem je obecně chápán výklad, který vede k užší aplikaci ustanovení, než jak by tomu bylo dle obecného jazykového úzu. Vzhledem k tomu, že gramatický výklad předmětného ustanovení je jednoznačný, soud pro restriktivní výklad nevidí prostor. Ke vzájemnému vztahu výkladu gramatického a ostatních druhů výkladů lze poukázat na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, Pl. ÚS 1/96, podle něhož v „*případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejjasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým.*“ Doslovný gramatický výklad § 254 odst. 1 daňového řádu není dle názoru soudu v rozporu s jeho smyslem vyloženým výše, a proto neobstojí názor žalovaného o nutnosti restriktivního výkladu.
41. Nepřiléhavá je rovněž argumentace žalovaného, že daň za období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 byla stanovena na základě podání samotné žalobkyně. Autoritativní rozhodnutí vydaná z podnětu správce daně, které jsou nutnou podmínkou pro přiznání úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu, zde představují dodatečné platební výměry ze dne 11. 12. 2012 za roky 2007 a 2008. Úhrada daně za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, 2013 a 2014 nepochybně proběhla v souvislosti s těmito dodatečnými platebními výměry, neboť pokud by daňová ztráta nebyla žalobkyni správcem daně v letech 2007 a 2008 zrušena, uplatnila by si ji jako odčitatelnou položku dle § 34 zákona o daních z příjmů v následujících zdaňovacích obdobích v původně deklarované výši.
42. Námitka nesprávného posouzení této otázky žalovaným tak je důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

43. Na základě shora uvedených závěrů soud shledal podanou žalobu důvodnou, proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení nebyla zastoupena, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení pouze za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 6. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu